Ч. 140 Субота 26 червня (8 липня) 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(З угорского сойму. — Замах на короля Миляна. — З Фінляндиї. — Справа Драйфуса).

Угорский сойм приняв угодові предложеня в справі банку і валюти. Тим способом полагоджено цілий комплекс угодових законів. Міністер фінансів Люкач полемізуючи з опозицийними бесідниками, ствердив, що банк знаменито попирає рільничі інтереси Угорщини. Більше як 85% ґіпотечних інтересів банку припадає на Угорщину, а більша часть з того іде на рільництво. Що-до піднесеного проєкту, щоби банк урядив інтерес щадничих кас, міністер заявив, що о тім тепер не може бути бесіди, лише з огляду на реґуляцию валюти і з огляду на тяжку задачу банку. Банк має одержати право принимання щадничих вкладок, коли узнасть се за потрібне, при спроваджуваню золота з заграниці і при виплатах готівкою. Міністер запевнив дальше, що реґуляция валюти буде переведена і неприхильні вітри, що віяли з Австриї, вже зменшили ся. Правительство надіє ся, що валютові закони як найскорше увійдуть в житє без ніяких перешкод. Речинець виплат в готівці, буде означений допера пізнійше.

З Білграду телеґрафують о такій події: Коли король Милян переїздив вчера вечером в отвертім повозі улицею сьв. Михайла, прискочив до повоза якийсь чоловік і вистрілив до короля чотири рази з револьвера. Одна куля незначно Миляна скалічила, а друга зранила ад'ютанта королівского Лукина в руку. — Виновника замаху, 28-літного чоловіка зловлено зараз, але ще доси не знати хто він і як називає ся. Коли король Александер переїздив кілька хвиль пізнійше тою самою улицею, витали его товпи народа з одушевленєм. Зараз по замаху вискочив король Милян з повоза, аби виновника власноручно задержати. Однако коли тамтой кинув ся утікати, пустив ся Милян за ним з добутою шаблею і гнав его так аж до ріки. Злочинець скочив до води, плив якийсь час, але вкінци виловлено его з води поміж стоячими там кораблями і заведено до вязниці.

З Гельсінґфорсу доносять, що фінляндска публика овацийно приймала і пращала депутацию, що везла цареви адресу в фінляндскій справі, а не була царем принята. Царский рескрипт до ґенерал-ґубернатора Фінляндиї висказує невдоволене з причини критики царского указу з дня 3 лютого становими репрезентациями. Після того рескрипту ґубернатор повинен подати до публичної відомости, що ті критики не відповідають дійстному станови річи, котрий істнує від початку століття, а після котрого Фінляндия є дійстною складовою частию російскої держави і від неї не відлучною. Цар, вступаючи на престол, приняв на себе обовязок пильнувати добра народів, остаючих під російским скиптром. В той спосіб цар потвердив засади, після котрих наказав ввести загальні державні закони. Після тих норм, що будуть обовязувати також в будучности, має поступати сойм. Цар жде на рішучу діяльність ґубернатора, котра би скріпила в населеню відповідне зрозуміне зарядженя, в цїли утреваленя звязи між краєм а цілостию держави.

Коли касацийний трибунал рішив **ревізию процесу Драйфуса**, противники ревізиї голосили, що ґенерал Мерсіє скаже перед новим военним трибуналом всю правду і докаже вину Драйфуса. Прихильники ревізиї оповідають, що той ґенерал намірле зложити перед военним судом слідуюче зізнане: В 1893 р. російске міністерство просило, щоби французкий ґенеральний штаб зіставив для Росиї виказ французких военних сил. Той еляборат приділено Драйфусови і сказано ему, щоби в тім зіставленю умістив цифри, що допера за кілька місяців мали відповісти дійстному станови річи. Драйфус не хотів того зробити, і працю поручено иншому официрови. Драйфус зійшов ся відтак з російским войсковим attaché, і той ґратулював ему за таку добру працю. На то Драйфус мав ему сказати: „Я не робив того зіставленя, не умію фальшувати цифр". Російский атташе доніс о тім свому правительству, і то дало причину до поважних дипльоматичних конфліктів і захитало французко-російским союзом.

Оповіщене взглядом подаваня заяв (декляраций) доз агального податку заробкового на добу розкладу (период розкладовий) 1800/1901.

По мисли §. 39. закона з дня 25 жовтня 1896, ч. 220, Віст. зак. держ. о безпосередних

---

18)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з англійского).

(Дальше).

Ґраф Освальд держав ся конем близько повоза ґрафині Еверстронґ. Лідия сіла собі до повоза побіч ґрафині, і тепер пішла бесіда о тім, хто з панів буде супроводжати дами. Добра нагода для жіночої кокетериї. Панна Ґрегим скористала з неї. Она пошептала щось з молодим паничем, льордом Семмер Гавденом, і той сів собі напроти красавиці. Друге місце лишило ся порожне. Ґраф чекав з огірченою цікавостию, хто там сяде, бо межи панами, що стояли громадкою коло повоза, був і Керрінґтон.

Ґраф Освальд не потребував довго чекати. Аж заскреготав зубами, коли побачив незадовго, що до повоза вскочив Керрінґтон і сів собі напроти ґрафині. Тепер був він вже певний, що то ґрафиня его запросила. А то преці Керрінґтон лиш длятого сів до повоза, що его Лідия при нагоді запросила.

— Ідьте з нами, пане Керрінґтон — сказала Лідия. — Ви знаєте ся на істориї і археольоґії сего повіта, то й зможете нам дещо розповісти про села і церкви, попри котрі будемо їхати.

Лідия Ґрегим ненавиділа Гонорию, бо тота заняла становище, котрого она забагала; ненавиділа ґрафа Освальда, бо він замість неї вибрав собі другу, отже була би найрадше хотіла пімстити ся на них обоїх. То вже зміркувала зараз, що запрошене Керрінґтона зробило своє вражінє. Розходило ся ще о то, щоби молоду жінку поставити в злім сьвітлї в очах пристарого мужа. Єї ждала подвійна задача. З одної сторони хотіла позискати собі льорда Семмера Гавдена, з другої, рада би була розширити пропасть, яка утворила ся межи ґрафом Освальдом а его жeною. Анї не здогадувала ся, що она підпирала глубше і основнійше обдуманий замах на щастє обох супругів. Того не знала, що Керрінґтон з тихою радостию слідив за єї злобними маневрами.

Хоч то було вже у вересни, погода була красна і тепла як би в лїтї. Ґраф Освальд їхав за повозом своєї жінки, за далеко, щоби чув, що они говорять, але досить близько, щоби чути голоси і сьміхи та видїти рухи. Він видів як Керрінґтон нахилив ся, щоби розмавляти з ґрафинею. А ґрафиня тому не противила ся; она нїби цікаво слухала его бесіди. Позаяк Лідия Ґрегим і льорд Гавден були лиш собою занятї, розмова Керрінґтона з Гонориєю стала оживлена. Голова молодого мужчини хилила ся раз по раз до капелюшика ґрафині, а ґраф за кождим кроком сеї десять миль довгої їзди ставав щораз більше понурим і ґрізним. Тепер вже зовсім опанувала его була заздрість.

Але люди дивили ся і він мусів удавати веселого та усьміхати ся. Наконець станули край ліса. Вози і конї верхові лишили ся під лісом а гості по двоє, по троє пішли тінистою стежкою до чародійної печери.

Коли повисїдали з возів, Гонория чекала хвильку, чи чоловік не підійде до неї і не подасть руку. Але ґраф Освальд вибрав собі постаршу вже і досить обемисту даму, та повів єї до місця прогульки.

— Пригадуєте собі, як то ми двайцять лїт тому назад ходили сюди на прогульку і як я тогди при сьвітлї місяця танцював з Вами, леді Гетрінґтон? — казав він. — Ми старі жиємо згадками минувшости і длятого ліпше годимо ся до себе. Молоді бавлять ся ліпше, коли ми їм не стоїмо на перешкоді.

Він сказав то так голосно, щоби єго жінка чула. Она чула кожде слово і відчувала, що в тих словах криє ся якась утаєна гадка. Вже хотіла переломити ту холодність і вже мала на устах слова: Ходім ми обоє разом, Освальде! — Але чоловік подивив ся на ню таким студеним поглядом, що то єї дуже заболїло.

В тій же хвили Віктор Керрінґтон подав їй руку і она сперла ся на ню ледви значучи, хто їй єї подав, так єї болїло загніване ґрафа.

— Що я єму зробила? — думала она собі. — Хто менї відгадає ту люту загадку, що нас розлучає? Трохи менї серце не пукне.

— Ходїть, ґрафине Еверстронґ — відозвали ся голоси. — Мусите іти з нами до чародійної печери.

Прогулька удала ся знаменито. Елеґантно поубирані дами і аристократичні панове проходжували ся по лїсї та ходили до водоспаду, а войскова музика, спроваджена з за двайцять миль далекого міста ґарнізонового, причиняло ся немало до оживленя забави. Лідия Ґрегим була такою веселою, як лиш може бути

податках особистих, як також артикулу 18 розпорядження виконавчого до I. части згаданого закона, визначає ц. к. краєва Дирекция скарбу до подаваня заяв що-до загального податку заробкового на период розкладовий 1900/1901, речинець від 10 липня до 10 серпня 1899.

До оплати загального податку заробкового а в наслідок того до подаваня згаданих заяв обовязані суть всі, котрі в королівствах і краях, заступлених в Раді державній, виконують якесь предприємство або якесь занятє на зиск обчислене.

О розпочатю кождого нового предприємства або занятя належить ся донести компетентній власти податковій перед, або найпізнійше в дню розпочатя, або подати в тім самім речинци приписану декларацию до загального податку заробкового, котра заступить в сім разі донесенє.

Коли би податник в приписанім речинци не подав заяви, чи то що-до предприємств вже істнуючих, чи ново повстаючих, натогди може комісия податку заробкового а взглядно власть податкова першої настої вимірити податок заробковий з уряду, або також приневолити податника карами порядковими до віддання заяви.

Що-до похатинних і вандрівних промислів, о котрих бесіда в §§. 78 і 82 закона, подавати треба заяви приналежній власти податковій перед дорученем виданого властию політичною призволу на виконуванє дотичного промислу.

Згадані висше заяви має ся складати згідно з правдою, після своєї найліпшої відомости і совісти, а подавати їх можна або письменно на приписаних до того друках, або устно до протоколу у компетентних властий податкових першої настої. Друків тих уділяти будуть власти сторонам інтересованим на жаданє безплатно з осібними відтисками пояснень о тім, як заяви ті мають ся списувати, і до тих пояснень належить ся точно застосувати.

До відбираня заяв покликані суть в містах Львові і Кракові ц. к. Адміністрациї податків, а по повітах ц. к. Староства. Власти ті можуть однакож уповноміцнити до відбираня заяв уряди податкові знаходячі ся в їх окрузі.

Податники, котрі хотять віддати свої заяви устно, мають у власнім інтересі, щоби уникнути пізнійшої глоти і страти часу, здїлати то як найскорше.

Щоб тим зарівно для сторон, як і для самих властий неприємним евентуальностям запобічи, уповажнено власти податкові, если-б того заходила потреба, вже в липни с. р. визначити податникам відповідні речинці до устного складаня заяв.

Єсли-б отже такі зарядження видано, зволять інтересовані сторони в своїм власнім інтересі тих зарядженъ як найточнїйше придержуватись.

Ц. к. краєва Дирекция скарбу.
Львів, дня 23 червня 1899.

Коритовский.

Новинки.

Львів дня 7-го липня 1899

— **Ц. к. краєва рада шкільна** ухвалила між иншими на засїданю з дня 3 липня с. р.: 1) Затвердити іменованє о. Мих. Піотровского, декана в Скалатї представителем римо-кат. обряду в окружній раді шкільній в Скалатї, вибір Альфр. Стецкого, властителя більшої посїлости на відпоручника ради повітової до окр. ради шкільної в Камінцї струмиловій, вибір гр. Альб. Цєгнера і о. Евг. Лотоцкого, греко-кат. пароха в Лешневі на відпоручників ради повітової до ц. к. окружної ради шкільної в Бродах; 2) іменувати учителями народних шкіл: Кар. Стоцкого управителем, а Ол. Олинкевичівну молодшою учителькою 2-кл. школи в Балигородї, Стан. Фоґля старшим учителем 5-кл. школи мужеской в Товмачи, Ант. Сївиньского старшим а Брон. Соколовского молодшим учителем 5-кл. школи мужеской в Белзї, Володисл. Ваня старшим учителем 4-кл школи в Сокали, Павл. Вінтерову і Єл. Дінер учительками 5-кл. школи виділової женьскої в Станиславові, Фр. Голембіовску і Анну Махневич старшими учительками 4-кл. женьскої школи в Станиславові, Ів. Кохановича учителем в Берестї, а Ант. Свидницкого учителем в Годові.

— **В ц. к. академичній (руский) ґімназії у Львові** будуть відбувати ся іспити вступні до I. кляси в суботу 15-го липня; початок о годині $9^1/_2$ перед полуднем. Зголошувати учеників до того іспиту мають родичі або опікуни дня попередного, с. є. в пятницю до 1 години в полудне. або межи годиною 4 а 5 пополудни в канцелярії дирекциї. До впису треба предложити: метрику, сьвідоцтво окінчевої IV. кляси народної школи і посьвідченє щіпленя віспи.

— **Є. Е. п. Президент висшого суду краєвого** др. Тхоржницкий повернув до Львова і обіймив урядованє.

— **Кадетска школа у Львові** буде ще в сїм місяци передана до розпорядимости войскових властий і по фериях помістить ся в ній 200 кадетів, переважно Галичан, бо громада міста Львова застерегла собі в договорі заключенім з міністерством війни, що Галичани мають мати першеньство при принятю до згаданого заведеня. На 12-морговім просторі заложено парк; в глубині того парку побудовано вісїм будинків, з котрих в однім великім, буде поміщена школа, а в прочих будуть містити ся мешканя учителів і служачих, шпиталь, канцелярия і т. д. Всї ті будинки побудовані дуже скоро, бо ще рік тому, на місци, де нині стоять вже готові забудованя, було пасовиско. Канализация вже також переведена і устроєні водопроводи, що дають кадетскій школї здорову воду з жерел на Вільцї. Кошти будови виносять звиж пів міліона зр. Фонди на ту будову дала громада міста Львова, однако на підставі договору, заключеного з міністерством війни, зверне войскова каса всї кошти чиншевими ратами за 28 лїт.

— **Роботи коло водопроводів у Львові** ведуть ся дуже енерґічно. По улицях міста поскладано цїлі ряди водопроводних рур, що мають бути вкопані в землю. На деяких улицях і площах (на площи Голуховского при новім будинку театральнім, на ул. Гетьманьскій, на площи Марийскій, коло Віденьскої каварні) вкопують вже рури і засипують землею. Водопроводи будуть коштувати звиж 4 міліони зр.

— **На зелїзничім шляху** Новий Лупків-Тїсна здержано з причини повени рух всїх поїздів на необмежений час.

— **Самоубийство.** В середу рано отруїв ся у Львові адвокат др. Генрик Шидловский. По 36-годинних муках мимо помочи лїкарской помер вчера рано о год. $8^1/_2$. Причиною самоубийства були маєткові відносини.

— **Страшний злочин.** Трибунал касацийний у Відни рішив онogди таку справу: Дочка селянина Розалія Панкевич в Золочеві мала віддати ся за нелюба. Чотирнайцять днів по вінчаню хотїла чоловіка отруїти, однако той не хотів їсти

злобна женщина. Забула на хвилю на свою зависть, бо радувала ся дуже своєю побідою. Здавало ся, що она молодому льордови зовсїм завернула голову і він лиш коло неї крутив ся. Она гадала, що преці раз удало ся їй зловити такого, що більше значив як всї попередні і що надія вже єї не заведе.

Она зиркнула роз'яреним поглядом на ґрафиню Еверстронґ і подумала собі, що позискавши собі молодого, недовареного льорда займе ще висше становище і дійде до ще більшого богатства, як Освальдова жінка.

— Яко леді Семмер Гавден і ґрафиня Ванделюс мала би я першеньство перед многими великими дамами.

День добігав вже до кінця. Гості засїли до пира під „маркізою“ [1]), спровадженої з сеї нагоди з Йорку. Підчас пира панувала велика веселість, зі всїх боків несли ся голосні сьміхи а фляшки шампана пукали одна за другою. Сонце вже западало на заходї, коли ґрафиня Еверстронґ встала від стола як не своя і сумна в своїм серци, щоби дати тим знак дамам, що пора вже вертати.

Вставши глянула на другий конець маркізи, на стіл, при котрім сидїв єї чоловік. Єго місце на єї диво було порожне.

Гонория через цїлий день перечувала щось сумного. Напружене, яке настало межи нею а єї чоловіком, було так несподїване і незрозуміле, що она вже не знала собі ради, все лиш думала над тим та придумувала, що би то она такого зробила або сказала за тих кілька неділь. Та дармо, не могла угадати! Нїчого не сказала, нїчого не зробила, що могло би розгнївати і найвразливійшого чоловіка.

Відтак стали їй приходити до голови нові страшні гадки. Она пригадала собі своє біdoлашне походженє — свою недолю, в якій ґраф єї знайшов, і почала здогадувати ся, що він тепер жалує того, що з нею оженив ся. — Він зненавидїв мене і жалує свого нерозуму, що зі мною оженив ся. Єму пригадує ся моє низьке походженє, моя загадочна минувшість. Може доходять єго слухи, як єго приятелї і знакомі глумлять ся з мене і він мене встидає ся. Як він мало здогадує ся, що я би єго охотно увільнила від тої звязи, коли она єму дїйстно тягаром. — Оттак роздумуючи ішла она стежкою почерез ліс лишивши гостий позаду і шукала якогось випочинку для свого духа по тїй вимушеній любости гостинній, якої вимагало від неї єї становище. Сама не знала, куди ішла, аж прийшла до місця, де стояло кількох ґрумів [2]) перед шатром з грубого полотна, призначеним для коний.

— Чуєте, Плюмер, чи єсть тут „Орестес“ — спитала она одного старого ґрума, що звичайно супроводжав єї на прогульках.

— Нї, міледі, ґраф Освальд велїв єго перед годиною осїдлати і поїхав на нїм кудись.

— Ґраф Освальд поїхав?

— Так, міледі. Мабуть дістав якусь вість підчас обіду, бо поїхав так борзо як лиш було можна навправці, по через багна — туди найблизша дорога до Рейнгем, міледі, але не конче приятна.

Гонория стала дуже неспокійна. Що то значить ся, що він так нагло щез?

— А чи знаєте, хто приніс єму якусь вість з Рейнгем? — спитала она слугу.

— Не знаю, міледі. Навіть не знаю напевно, чи то з Рейнгем. Я так лиш здогадую ся.

— А чомуж Вас ґраф Освальд не взяв з собою?

— Не знаю, міледі. Я питав ся пана, чи маю з ним іти, а він менї сказав, що нї, що волить сам поїхати.

От і тілько всего, що Гонория могла довідати ся від того чоловіка. Вернула назад під маркізу, де гутірка і сьміхи ставали голоснїйші, чим більше сонце западало поза широку площу багнистих ґрунтів. Дами зібрали ся були на зеленій мураві недалеко дуба, де сидїла музика. Молодші танцювали Штравсового вальса, старші сидїли на плетених кріслах або на колодах і балакали.

Гонория дійшла неспостережена аж до маркізи і тут застала слугу, котрого післала до пана Еверстронґа спитати, чому ґраф Освальд так нагло десь подїв ся.

Слуга пішов, а его панї сїла собі здалека на крісло і чекала на відомість. Не довго так чекала, коли нараз побачила Віктора Керрінґтона на тїй самій стежцї, котрою она ішла, як він борзо підходив до неї. Якесь велике занепокоєнє було видко по нїм, коли він зближав ся до неї і єї взяв страх.

Блїда і дрожача пустилась она єму на стрічу.

— Я Вас всюди шукаю, ґрафине — відозвав ся він живо.

— Ви мене шукаєте? Отже то щось стало ся — ґраф Освальд....

— Так, на жаль. Я хотів поговорити з Вами о ґрафі.

— Говоріть же, що стало ся? — Ви мене мучите — бійте ся Бога, говоріть. Мене вже страх бере.

— Ваш страх на нещастє аж надто оправданий. Ґрафа Освальда скинув кінь на дорозї

---

[1]) Маркізою називає ся полотнянний дашок на зелїзних штабах, який иноді ставлять коло домів над бальконами, щоби заслонити ся від сонця.

[2]) Ґрум — слово анґлійске (groom) уживане у всїх языках европейских, означає слугу від коний, іменно того, що призначений лиш до того, щоби подержав коні, чи то верхові чи потягові. Такого ґрума саджають звичайно позад повозу, де для него зроблений окремий козел.

поданої ему страви, бо ему не смакувала і в той спосіб уникнув смерти. Щоби на всякий спосіб позбути ся зненавидженого мужа, намовила она муляря Лебединьского до убийства, обіцюючи ему 300 зр. В тій ціли принесла сама фляшку вина і бляшанку нафти до стодоли, в котрій убийник ждав на свою жертву. Вино мало ему додати відваги, а нафта була призначена на спалене трупа. Коли жінка з чоловіком наблизили ся до стодоли, вискочив убийник і вистрілом з револьвера положив Панкевича трупом, облив его тіло нафтою і запалив; жінка між тим утікла. То що стало ся, бачили подорожні переїзджаючого саме під ту пору поїзду. Молоду жінку і муляря засудив золочівский трибунал на кару смерти. Жінка внесла жалобу неважности до касацийного трибуналу з тої причини, що в часі довершеня убийства не мала ще двайцять літ і тому не може бути засуджена на смерть. Однако касацийний трибунал рішив оногди, що Панкевичева мала в хвили довершеня злочину 20 літ і затвердив засуд першої інстанциї.

Телеграми.

Відень 7 липня. Вчера відбули ся тут великі демонстрациї робітничі против ухваленої австрийским соймом реформи виборів громадских. Арештовано три особи, між ними провідника социялістів дра Адлера.

Париж 7 липня. Процес Драйфуса перед военним судом в Рен відбуде ся дня 31 липня, або аж дня 6 серпня.

Харків 7 липня. Згоріли тут величезні склади нафти, воску і инших товарів власности Бочарова.

Новий Йорк 7 липня. Як зачувати, має отворити ся нових десять охотничих полків до служби на Филипинах.

Переписка зі всіми і для всіх.

Оповістки.

— На продаж в Попільниках, снятиньского повіта, дуже доброго три чверти морґа города, з хатою о 2 сьвітлицях або сьвітлиця, а через сіни кухня, з стайнею і широким подвірєм при самім гостинци, серед села коло почти, за 600 зр. Близша відомість у Анни Бутуліньскої в Попільниках, число дому 79, повіт Снятин.

— В Немирові на продаж з вільної руки реальність, під ч. 423, зложена з дому о 5 комнатах, з кухнею і пивницею, та стайня.

Никола Стрілець: Так есть. В одній части Італії числять години від 1 до 24, і кажуть н. пр. 13-та, 14 та, 15-та година і т. д. Не есть се впрочім нічого дивного, хиба лиш доказ, що дуже давний спосіб численя годин дня задержав ся в Італії ще до нині. Так іменно числено години в стародавнім Египті за часів Птолемея. Ще і то треба додати, що там зачинають числити не від полудня, анї не від півночи, лиш від години перед заходом сонця. Есть се також дуже старий звичай. Жиди н. пр. і до нині зачинають числити години дня з вечера і длятого у них сабаш (саббат — субота) зачинае ся вже вечером в пятницю. Той звичай перейшов від жидів і до християн; длятого у нас і до нині сьвято зачинає ся вже день наперед, вечером т. зв. навечерием (у Поляків вілїя від латиньского слова vigilia). Загально однакож числять в Італії години дня так само як і ми, і тамошні годинники не ріжнять ся в нічім від наших, отже суть поділені на 12 годин. Впрочім і звіздарі (астрономи) числять годин від 1 до 24, а зачинають числити від тої хвилї, коли сонце переходить через полуденник, на котрім стоїть звіздарня (астрономічна обсерватория). Після того численя значить н. пр. 18-година дня 6 липня то само що 6 година рано дня 7 липня. В найновійших часах роблено заходи, щоби звіздарский спосіб численя годин завести і в звичайнім житю, але поки що то ще не приймило ся в практиці. На конференциї звіздарів у Вашінґтоні знов ухвалено, щоби зачинати числити години не від полудня, але від півночи. Після того значило би н. пр. 18 год. дня 7 липня то само, що 6 год. вечером того дня після звичайного численя. — **Крамар зпід Щирця**: В крамници можете держати всі товари належачі до так званої вільної торговлї, котра не потребує консенсу (окремого призволеня) староства. До таких товарів належать: збіже і мука, каша, риж; овочі; сіль, вугіль, сірка, сода; цукор, кава, чай, коріне; зелізо в штабах, цьвяхи, підкови, коси, рискалї; товщ і смаровила, олії і фарби та покости: папір і прибори до писаня; шкіри і вироби зі шкіри; вироби з дерева, глини, каменя; прибори до шитя; полотна, перкалї, хустки; вина, горівки і рум, але лиш в замкнених і опечатаних начинях (в бочках і фляшках.) Продаж всїляких напитків на міри (лїтри, порциї, келїшки), належить до торговлї консенсової, і треба мати до того окреме позволене. Крім того від напитків спіритусових, все одно, чи они продають ся в замкнених начинях, чи на порциї, треба платити податок консумцийний (податок від споживаня) державний і краєвий. До тої сплати есть визначена також окрема тарифа, а іменно: в оселях, де не більше як 500 душ, платить ся 5 зр.; в оселах де не більше як 2000 душ — 10 зр. і т. д. аж до 50 зр. Краєвого податку треба платити 1 кр. від кождого лїтра. Жид має рацию, коли Вам так каже; бо з тими оплатами тілько тяганини та крутанини, що лиш такі витревалі та інтелїґентні люди, як жиди, можуть дати собі раду. Наші люди невитревалі і звичайно плохі, що боять ся страшно першого лїпшого писаря та не знають куди кидати ся, готові би зараз в перший хвили відречи ся всего. Треба знати кілько заплатити і коли, до кого з тим іти, до кого зголошувати а кому платити; має ся діло з урядом податковим, з властями скарбовими і з тим, хто бере в посесию ті сплати. Нехайже щось зробить ся не так, як потреба, то чекає дуже доймаюча кара. Але тим не треба відстрашувати ся, а противно, за приміром жидів і собі так само робити. Лїкери і горівки можете брати з фабрики Шпрехер Яков і Спілка у Львові, склад при ул. Галицкій проти лат. катедри. Вина не радили би ми спроваджувати бочками, бо з вином треба знати, як обходити ся, треба уміти стягати у фляшки і т. д. В противнім случаю можна дуже легко мати велику шкоду. Відтак мусїли би Ви знати, якого іменно вина Вам треба, бо суть всїлякі а не кожде мало би у Вас покуп. Суть бачите, токайскі, ерлявскі, віляньскі, будайскі, з над озера Плятен і богато инших. Шо до полотен, то навідайте ся у Львові в складі корчиньского товариства ткачів (улиця Галицка). Там дістанете всїлякі полотна і вироби полотнянні і там Вам лїпше може нараять якийсь відповідний склад хусток, материй на спідниці і т. п. — **Ігн. Грушк. в Кос.**: Про „Сину Книжечку“ напишіть до Редакциї ґазети „Буковина“ в Чернівцях ул. Петровича ч. 2 і пішлїть 60 кр. — **М. Ваґн. Дім карний**: Легко зміркуєте, що на Ваше питане ані ми ані фаховий лїкар не міг би дати ніякої рішучої відповіди ані доброї поради, бо треба би видїти не лиш самого хорого, але ще й в тій хвили, коли він дістане тої хороби. Могло би бути просте омлїнє. Але коли то стало ся від 4 лїт вже шестий раз в той сам спосіб, коли недужим по упаденю корчило і товкло, то можна би здогадувати ся, що то есть хороба звана падавкою або епілепсиєю, також хоробою сьв. Валентия. Есть то хороба нервова, котрої місцем есть мозок, а котрої причиною після найновійших розслїдів — іменно же российского лїкаря дра Краінского — есть затроєнє деяких частий мозку карбомінокислим амоняком, який витворює ся в чоловіці з мочива (творива яке находить ся в мочи). Кров, затроєна карбомінокислим амоняком, дїставши ся до мозку, викликує напад хороби і корчі, але як-раз через той напад она очищує ся від отруї і чоловік стає знов здоровий. Ліку від сеї хороби доси не придумано. Треба лиш уважати на то, щоби відповідно жити, скріпляти нерви і вистерігати ся всего, що викликує ослаблене нервів: треба жити на сьвіжім воздусї (господарка і городівництво найлїпше занятє), вистерігати ся товстих страв, всяких спіритусових напитків і куреня. Треба натирати тїло студеною водою почнаючи зразу від теплої, опісля постепенно лїтною і холодною а вдтак аж студеною. Підчас нападу не робити нічого, лиш уважати, щоби недужий не потовк ся, і розпустити на нім одїж. Але не треба анї стискати за пальці, анї колоти шпилькою (!) анї не зливати студеною водою. Нехай недужий удасть ся о пораду до доктора Пруса.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

почерез багна. Він лежить небезпечно недужий у вежи, в тих розвалинах онтам край тих мочарів. Якийсь хлопець дав мені як-раз о тім знати.

— Піду зараз до него — о Боже, зараз іду до него! Небезпечно зранений — кажете, що він небезпечно зранений?

— Так здає ся з того, що той хлопець розповідав.

— А тут нема лїкаря. Правда, таже Ви лїкар — Ви можете дати ему поміч.

— Маю надію, люба ґрафине, що ему щось поможу. Піду зараз до него, а тимчасом може вже звідтам післали по лїкаря.

— Піду до него! — говорила Гонория, не знаючи, що з нею діє ся. — Закличте людий, пане Керрінґтон! Нехай зараз злагодять мій повіз.

Ледви могла говорити із зворушеня. Як би єї доктор був не піддержав, була би таки упала на землю.

Коли она так сперла ся на его руку і просила, щоби він завів єї до мужа, щось зашелестїло в корчах і цікаві очи виглянули з гущавини.

Лідия Ґреґам переходила случайно туди. Побачивши, що десь случайно нема ґрафинї межи єї гостями, пішла з цікавости шукати за нею. Сцена якої була сьвідком, оплатила вповні єї труд. Она виділа, як Керрінґтон і ґрафиня Еверстронґ чогось зворушені розмавляли з собою, виділа як ґрафиня, мов би чогось перепуджена вхопила ся доктора за руку і набрала дійстно того переконаня, що Гонория така, за яку би она єї була дуже радо уважала. Лідия стояла досить далеко від них обоє, як щоби могла чути бодай одно їх слово. Виділа лиш їх рухи і міни тай зараз почала здогадувати ся по свому.

— Мій повіз, пане Керрінґтон! — повторила Гонория — чому не кличете людий?

— Лиш хвилинку, ґрафине — сказав доктор спокійно. — Мусите зважити, що в таких случаях треба бути спокійним і запанувати над собою. Коли нароблю крику, то всї тут зібрані полетять до вежі; а чи то буде добре, коли тоті мужчини, що вже собі підпили, будуть з криком тиснути ся до ґрафа Освальда? Я би ось що радив: Я зараз яко лїкар поїду до ґрафа Освальда. Там в соснинї маю однокінку на двох колесах — дуже жвавий кінь і такий легонький візок, який лиш можна було роздобути. Коли хочете присїсти ся до мене на візок, то поїдемо і за пів години будемо у вежи. Чи будете мати відвагу поїхати тихцем зі мною, так, щоби нїхто не видїв? — або може схочете чекати на свій віз? Чи схочете може чекати, доки аж не рушать ся всї підпивші собі гостї?

З під маркизи неслись голосні крики, коли доктор то говорив, а Гонория признала рацию его проектови.

— Правду кажете — відозвала ся она; — не треба нікому нічого говорити, аж мого мужа завеземо щасливо до Рейнгем. Але підіть та скажіть Плюмерови, ґрумови, нехай пішле за нами повіз. Повоза буде потреба, щоби перевезти ґрафа з башти до дому, коли его буде можна везти.

— Правда — сказав на то Керрінґтон — кажу зараз так зробити.

— Лиш борзенько! — відозвала ся на то Гонория; — борзенько, змилуйте ся. Коли вернете, застанете мене вже в соснинї готовою поїхати з Вами. Лиш не говоріть богато і не тратьте часу, пане Керрінґтон. Зважте, що тут розходить ся о житє і смерть.

(Дальше буде).

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).